

Com es pot deduir d'aquests fets, la bona voluntat per part de l'Ajuntament hi devia ésser, però el qui transcriu les actes és el secretari, en aquell moment, home gran, de poca salut, que no s'havia reciclat per esperar d'un moment a l'altre la jubilació. Suposo que preferí escriure un correcte castellà abans que fer-ho malament en català.

Deixem, però, el que succeí tres anys enrera i anem al temps actual.

Res més lluny de mi que fer com el «senyor periodista», ja que no em passejo amb ull crític per tots els carrers del poble, sinó que em limito a comentar el que veig cada dia a l'anar al treball.

Just al costat de casa, hi ha un cartellera municipal on es pot llegir un exens «Edicto» tot ell escrit en castellà (ni tan sols ressalta la delicadesa de posar-ho en català al costat, per als qui som catalanoparlants). A la Plaça de les Escoles en el rètol lluminós s'hi ha escrit ambé en castellà «Policia Municipal» en lloc de Policia Municipal tal com seria correcte en català. En els papers de canvi d'estacionament s'hi llegeix «Estacionamiento Quincenal Prohibido» en lloc de... i així...

Per tot això, jo penso: On és ara i què hauria de dir aquell senyor que tres anys enrera posava el crit al cel per una falta d'ortografia, clamant irònicament que calia consultar el diccionari i mofant-se d'un escrit en castella?».

De tota manera els qui vivim en el poble no ho trobem difícil d'entendre.

És trist que la gent actuï segons uns interessos i que no sigui més objectiva i conseqüent! Quanta falta ens fa a tots una bona dosi d'himilitat i d'imparcialitat!

Actualment, que sembla ser que funciona un Servei Municipal de Correcció Lingüística, aquests fets no haurien de succeir.

Seria bo doncs, que l'Ajuntament fos el primer que anés a assessorar-se a l'esmentat servei perquè tothom seguís el seu exemple.

Si els promotors d'aquest servei en prescindeixen, què faran els altres?

I si és que l'utilitzen; francament, de cares al públic no transcendeix com cal.

Evidentment, canviar un rètol lluminós incorrecte comporta major despesa que reemplaçar dues rajoles de ceràmica.

Prego, doncs, al qui sigui o als qui siguin responsables d'aquestes irregularitats, de tenir cura al respecte i que d'una vegada per sempre desapareixi la situació de diglòssia en què encara es troba la nostra llengua; potser així en lloc de llegir «Edicto» podrem llegir «Edicte».

Maria Abellí i Padros

FULL OBERT

MORAL I PROFIT,? SON INCOMPATIBLES?

No es cap secret pels escalencs que en un calaix d'un despatx de L'Escala reposa una petició signada per uns 300 vilatans manifestant-se contraris a l'expulsió d'Espanya de certs estrangers reconeguts per tant com essent elements havent adquirit deshonestament diner i haver-lo «emblanquinat» en inversions immobiliàries a casa nostra, vila que molts ja han batejat «paradís de la màfia».

Si aquests signataris tenen la llibertat d'exposar llurs delers, no se'm pot negar a mi el dret d'estendre la meua oposada opinió. En nom de l'ètica més elemental.

Sóc més que conscient del caràcter ingrat de la meua posició: no puc pas lluitar contra el fet de que comerciants i agències d'hisenda acceptin un diner del que es col·loca ignorar la procedència per allò que es diu que «el calé no fa pudor». Si almenys aquests patricis tinguessin el civisme d'acceptar, —inclòs de suggerir—, un afegiment d'impostos amb la lloable finalitat de millorar els equipaments d'interès escalenc...; més, ai!

Em sorprèn, però, que l'un dels promotors d'aquesta campanya anti-expulsió hagi cregut necessari d'afirmar que «aquestes persones (mafiosos o proxenetes) no molesten a ningú».

Jo estic segur de què a moltes consciències escalencs, creients o increients, en el més pregon de llurs replecs, i que s'insurgeixen contra els inconfessables procediments emprats «per a guanyar-se la vida» i consistint en explotar a dones i a intoxicar la nostra joventut. Massa em temo, però, que moltes d'aquestes consciències no tindran el coratge de plasmar llur signatura al peu d'un improbable requeriment exigint el bandejament d'aquells traficants:

l'afany del profit no esmicolaria tota reminiscència d'es-
crúpul casuístic?.

Afortunadament hi ha excepcions i aquest fet és digne de ser subratllat: hi ha comerciants que no han volgut firmar la demanda de proscripció. La persona que més s'ha destacat a favor de la no evicció dels estrangers corcats ha intimidat als no signataris proclamant «que no seran mai més lliures proveïdors». Jo, al contrari, m'agradaria saber qui són aquests negocients íntegres, a fi d'esdevenir llur client tot i desitjant de veure'm imitat per tots aquells escalencs incorruptibles.

Quina és doncs aquesta cínica moral dels signants de la instància? Si la moral és la ciència que ensenya les regles a seguir per a fer el bé i evitar el mal, la lliçó és bona per a tots, creients o increients; als que, insensibles a la pauta cristiana, però

no sesprovets de sensibilitat ètica, jo els dic que, en nom d'aquesta, es deuen d'obstaculitzar l'expandiment d'aquest can-
cer amorat; i als que observen els cànons evangèlics, - nombrosos a L'Escala, almenys aparentment-, jo els recordo que Jesucrist foragità del Temple als mercaders impudents i que Déu reconeixerà als seus. Des de totes les tribunes, - de la del diputat al Congrés, a la de la trona del rector-, s'hauria d'estigmatitzar a aquestes forces malèfiques, a fi de conjurar l'abjecció des de la seva mateixa arrel.

Poc importa que el fruit impur de comportaments indecents ens sigui presentat amb somriure seductor, paraula adulatora, i embolicat amb paper di.

SADERRA

